

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w P., wyrokiem z (...) r., sprawie o wydanie wyroku łącznego o sygn. akt (...), skazanego G. W. skazanego prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Okręgowego w(...) z dnia (...) roku, wydanym w sprawie (...) zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w G. z dnia (...) za przestępstwa:

- z art. 286 § 1 k.k. popełnione w dniu (...) roku na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełnione w okresie od (...) r. na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym jednostkowe kary pozbawienia wolności połączono wymierzając skazanemu karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Karę tą skazany odbywa w okresie od (...)

II. Sądu Okręgowego w P. z dnia (...) r., wydanym w sprawie (...) za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. popełniony w okresie co najmniej od dnia (...) r., na karę 3 lat pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 200 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 zł. Karę tą skazany odbywa w okresie od (...) r.

Postanowieniem Sądu Okręgowego w P. z dnia (...) r. zarządzono skazanemu wykonanie 100 dni zastępczej kary pozbawienia wolności w miejsce wymierzonej mu kary 200 stawek dziennych grzywny po 50 zł (kara ta jest wykonywana wobec skazanego w okresie od (...) r.).

III. Sądu Okręgowego w P. z dnia (...) r., wydanym w sprawie (...) za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełniony w dniach (...) r., na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 200 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 zł. Karę tą skazany odbywa w okresie od (...)

Postanowieniem Sądu Okręgowego w P. z dnia (...) r. zarządzono skazanemu wykonanie 100 dni zastępczej kary pozbawienia wolności w miejsce wymierzonej mu kary 200 stawek dziennych grzywny po 50 zł (kara ta jest wykonywana wobec skazanego w okresie od (...))

1. Na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. połączył wymierzone skazanemu wyrokami:

- Sądu Okręgowego w T. z dnia (...) roku (sygn. akt (...)), zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w G. z dnia (...) – punkt I
- Sądu Okręgowego w P. z dnia (...) r. (sygn. akt (...)) – punkt II
- Sądu Okręgowego w P. z dnia (...) r. (sygn. akt (...)) – punkt III

jednostkowe kary i kary łączne pozbawienia wolności i wymierzył skazanemu G. W. karę łączną 6 (sześciu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

2. Na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. oraz art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył wymierzone skazanemu wyrokami:

- Sądu Okręgowego w P. z dnia (...) r. (sygn. akt (...)) – punkt II
- Sądu Okręgowego w P. z dnia (...) r. (sygn. akt (...)) – punkt III

jednostkowe kary grzywny i wymierzył skazanemu G. W. karę łączną grzywny w wymiarze 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;

3. Na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył skazanemu G. W. okres odbytej kary w sprawie Sądu Okręgowego w T. sygn. akt (...) r. oraz okres odbytej kary w sprawie (...) Sądu Okręgowego w P. od dnia (...) r. do nadal;

4. Na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. wyroki podlegające połączeniu w zakresie nieobjętym wyrokiem łącznym pozostawił odrębnemu wykonaniu;

5. Na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 r.z późn. zm.) zwolnił skazanego z obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych i nie wymierzył mu opłaty.

Obrońca skazanego G. W., adwokat B. T., zaskarżył powyższy wyrok w części, tj. w zakresie orzeczenia o karze łącznej pozbawienia wolności. Zarzucił sądowi I instancji:

1. rażąco niewspółmierność (surowość) orzeczonej względem skazanego kary łącznej pozbawienia wolności (w wymiarze 6 lat i 6 miesięcy), poprzez niezastosowanie przy jej wymierzeniu zasady pełnej absorpcji (ewentualnie zasady asperacji zbliżonej do zasady absorpcji), podczas gdy bliskość przedmiotowa popełnionych przestępstw, a w odniesieniu do czynów, za których popełnienie G. W. został skazany wyrokami Sądu Okręgowego w P., także bliskość czasowa, warunki osobiste i właściwości skazanego oraz jego zachowanie podczas wykonywania kary pozbawienia wolności, przekonują o zasadności zastosowania zasady pełnej absorpcji, ewentualnie zasady asperacji - w sposób zbliżony do zasady absorpcji, i orzeczenia kary łącznej pozbawienia wolności przy jej zastosowaniu, co byłoby wystarczające dla osiągnięcia celów kary, w szczególności celów zapobiegawczych i wychowawczych, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa (art. 85a Kodeksu karnego);

2. błąd w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść orzeczenia, polegający na przyjęciu, że zachowanie G. W. w czasie odbywania kary, które należy oceniać jako bardzo dobre, stanowi wynik świadomego działania skazanego ukierunkowanego na osiąganie korzyści wynikających z dobrego zachowania i nie jest rezultatem jego resocjalizacji, a nadto, że wywiązywanie się przez G. W. z obowiązku naprawienia szkody ma instrumentalny i pozorny charakter, w przypadku, gdy brak jakiegokolwiek materiału dowodowego na potwierdzenie powyższych twierdzeń Sądu Okręgowego, a całość rozważań Sądu w tym zakresie należy uznać za jedynie nieuzasadnione przypuszczenia;

3. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 5 § 2 k.p.k. poprzez nierozstrzygnięcie na korzyść oskarżonego nie dających się usunąć wątpliwości;

4. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i uznanie za niewiarygodne pisemnego oświadczenia K. D. oraz oświadczeń skazanego w zakresie w jakim G. W. podkreślał swoje silne więzi i chęć sprawowania opieki nad dziećmi, gdy tymczasem ww. materiał dowodowy jest wewnątrznie spójny i w pełni zgodny z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego.

Wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie orzeczenia o karze łącznej pozbawienia wolności i wymierzenie oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności przy zastosowaniu zasady pełnej absorpcji ewentualnie zasady asperacji - w sposób zbliżony do zasady absorpcji.

Również drugi z obrońców skazanego, adwokat M. G. apelował od wyroku pierwszoinstancyjnego. Przedmiotowy wyrok zaskarżył w części obejmującej punkt I. Sądowi Okręgowemu zarzucił:

• rażąco niewspółmierność kary łącznej pozbawienia wolności wymierzonej panu G. W., co z kolei było wynikiem błędnego ustalenia okoliczności wpływających obciążające na wymiar sankcji karnej i pominięcie okoliczności oddziałujących łagodząco, a zwłaszcza:

a) bezpodstawnego uznania, że fakt zbieżności czasowej pomiędzy czynami osądzonymi wyrokami Sądu Okręgowego w P. z dnia (...) roku ((...)) oraz z dnia (...)), przy uwzględnieniu podobieństwa faktycznego i prawnego tych czynów, nie powinien skłaniać do pełnej absorpcji kar orzeczonych za te czyny, podczas gdy w świetle utrwalonej i niekwestionowanej wykładni reguł wymiaru kary łącznej, w przypadku ścisłego związku przedmiotowego pomiędzy przestępstwami (co ma miejsce

b) bezpodstawnego przyjęcia jakoby fakt wywiązywania się przez niego z obowiązku naprawienia szkody orzeczonego wyrokiem Sądu Okręgowego w T. z dnia (...) nie może być brany pod uwagę jako okoliczność łagodząca, a to z uwagi na rzekomą pozorną i instrumentalny charakter takiego działania, podczas gdy skazany realizował obowiązek naprawienia szkody w sposób adekwatny do swoich możliwości majątkowych, zarobkowych oraz stanu zdrowia, a w konsekwencji niewątpliwie okoliczność dokonywanej spłaty musi oddziaływać łagodząco na wymiar kary łącznej;

c) bezpodstawnego uznania, że postawa skazanego prezentowana podczas wykonywania kary, nie świadczy o jego zaawansowanej resocjalizacji, podczas gdy całokształt zachowania skazanego po dacie popełnienia ostatniego z przestępstw, za które wymierzono karę podlegającą łączeniu w niniejszej sprawie, jednoznacznie wskazuje na wolę całkowitego zerwania z dotychczasowym trybem życia połączoną z chęcią trwałej poprawy prezentowanej postawy życiowej.

Wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku łącznego, poprzez wymierzenie panu G. W. kary łącznej pozbawienia wolności w wysokości 4 lat.

Sąd Apelacyjny zważył co następuję.

Apelacje obrońców skazanego, okazały się całkowicie niezasadne, albowiem nie zawierały żadnych argumentów, które mogły prowadzić do wydania wyroku zmieniającego orzeczenie Sądu I instancji i to w kierunku oraz zakresie postulowanym w analizowanych środkach odwoławczych.

Na wstępie, należy zwrócić uwagę, że Sąd I instancji zastosował prawidłowe zasady i reguły połączenia kar zasadniczych obowiązujące aktualnie, czego z resztą apelujący nie zakwestionował. Także nie dopatrzone się z urzędu w zaskarżonym wyroku jakichkolwiek mankamentów implikujących konieczność ingerencji w jego treść.

Jak wynika z w treści apelacji, zasadniczo zakwestionowano orzeczoną karę łączną w wymiarze 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności określoną w pkt 1 wyroku, w którym połączono kary orzeczone przez: Sąd Okręgowy w T. z dnia(...), w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy, Sąd Okręgowy w P. [chodzi o dwa wyroki] z dnia (...) r., sygn.. akt (...), w wymiarze 3 lat, z dnia (...), w wymiarze 3 lat i 6 miesięcy. Jednocześnie apelujący akcentują w omawianych apelacjach, że przy wymiarze tej kary łącznej pozbawienia wolności Sąd I instancji nie zastosował w zasadzie pełnej zasady absorpcji, powołując się na bliskość przedmiotową i czasową tych skazań, sposób odbywania kary przez skazanego, konieczność utrzymania więzi rodzinnych skazanego i chęć sprawowania opieki nad dziećmi.

Z takimi sugestiami, odnośnie wymiaru orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności nie sposób zgodzić się choćby dlatego, że orzeczona kara łączna pozbawienia wolności mogła być orzeczona maksymalnie w wymiarze 9 lat (!) to jest sumy kar jednostkowych. Orzeczono ją w zasadzie na poziomie zastosowania zasady asperacji, co było właściwym rozstrzygnięciem i poprawnie umotywowanym.

Nie można zaakceptować stanowiska apelujących, że w sprawie mamy zbieżność czasową przypisanych skazanemu czynów. Zupełnie pominięto oczywiste i klarowne fakty. Otóż, pierwsze przestępstwa przypisane skazanemu, na mocy wyroku Sądu Okręgowego w T., miały miejsce (...) r. Już na kanwie tej sprawy można stwierdzić, że działalność przestępcza skazanego była długotrwała, a rozwiewa to stwierdzenie, że kolejne przypisane jemu przestępstwa w kolejnych dwóch sprawach miały miejsce w okresie od (...) r. Nie da się przyjąć wniosku o zbieżności tych przestępstw w czasie skoro różni je aż 11 lat i 8 lat, w zależności od tego czy liczymy ten okres od (...)r., czy od (...) r., a więc takie sugestie zawarte w apelacjach są bezpodstawne, arbitralne i sofistyczne prawniczo. Owszem, istnieje zbieżność przedmiotowa tych przypisanych przestępstw, albowiem dotyczą one przestępstw przeciwko mieniu, a dokładnie oszustw. Przy czym ta rozpiętość czasowa, tych zbieżnych przedmiotowo przestępstw, prowadzi do uprawnionego, ale kategorycznego wniosku, że skazany jest niepoprawnym, zdemoralizowanym niestety oszustem, a takie twierdzenie, być może dosyć stanowcze, znajduje tym bardziej uzasadnienie, ponieważ, po wydaniu wyroku przez Sąd Okręgowy w T. (...) r., miał on czelność, przestępczą odwagę, charakterystyczną właśnie dla osób głęboko i trwale zdemoralizowanych, na popełnianie kolejnych oszustw, to jest w okresie od (...) r., co wynika ze sprawy Sądu Okręgowego w P., w której wydano wyrok (...) r. oraz w okresie od (...) r., co wynika z kolejnego wyroku skazującego tego Sądu z (...)r. Analizując te fakty i ich sekwencję, można dojść do jednoznacznego wniosku, że z popełniania oszustw, na szkodę innych wielu osób, skazany uczynił sobie sposób na życie, co nie może być akceptowane i nie może prowadzić do złagodzenia zastosowanej wobec niego represji karnej, w przeciwnym razie cele kary wobec niego nie będą osiągnięte oraz nie wpłynie to pozytywnie na kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa (art. 53§1 k.k.).

Sąd I instancji w sposób szeroki, klarowny i przekonujący wykazał jakie przesłanki determinowały ukształtowanie kary łącznej pozbawienia wolności.

Odnośnie naprawiania szkody przez skazanego, co go obciąża w oparciu o wyrok Sądu Okręgowego w T., słusznie Sąd I instancji, zauważyć, że to naprawianie szkody ma charakter w praktyce fasadowy. Z akt sprawy wynika, że skazany ma do naprawienia łącznie 42.750 zł, z tego uiszczył łącznie dotychczas raptem 720 zł, w okresie od (...) r., a więc naprawiał szkodę przez okres 4 miesiące, co w stosunku do całości kwoty podlegające zwrotowi poszczególnym pokrzywdzonym, skazany naprawił wszystkiego 1,68% (!) tej kwoty, a jego wysiłek finansowy był na miernym poziomie, skoro przelewał po 10 zł, po 20 zł (dwukrotnie) i po 30 zł (też dwukrotnie). W tej sytuacji, trzeba przyznać, że zapal skazanego co do naprawiania szkody już wygasł, zakończył się on ponad półtora roku temu, a dokonane płatności, są z perspektywy pokrzywdzonych na symbolicznym poziomie, który nie może być obiektywnie odczytywany jako przejaw absolutnie dobrej woli z jego strony, tym bardziej, że w tym tempie ta naprawa będzie trwać ponad 30 lat, jako to wyliczył słusznie oraz prawidłowo Sąd I instancji. Zachowanie oskarżonego w tym zakresie jest intencjonalne, służy do wytworzenia wokół jego osoby fałszywej aury, mającej działać na jego korzyść.

Sposób odbywania kary przez skazanego, sam w sobie nie może decydować o konieczności zmiany zaskarżonego wyroku, w takim stopniu co postulują skarżący. Tę okoliczność Sąd I instancji wziął po uwagę, nadał jej właściwą rangę, co doprowadziło do orzeczenia kary łącznej pozbawienia wolności na kompromisowym pułapie pomiędzy skrajnościami, a więc pośród potencjalną kumulacją albo absorpcją orzeczonej kary łącznej.

Co do więzi rodzinnych, chęci opieki nad dziećmi Sąd I instancji, również przeanalizował, odniósł się do tych okoliczności i wyciągnął adekwatne wnioski, odpowiednio motywując dlaczego uznał je za instrumentalne. Z kolei, obdarzenie wiarą w całości lub w części jednych dowodów oraz odmówienie tej wiary innym, jest prawem sądu, który zetknął się z tymi dowodami bezpośrednio i pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., jeżeli tylko zostało poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść skazanego, jest zgodne ze wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 5 czerwca 2014 r., II AKa 113/14, LEX nr 1488651), z czym mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 5§2 k.p.k. trzeba wskazać, że naruszenie reguły z art. 5§2 k.p.k. ma miejsce jedynie wówczas, gdy sąd orzekający poweźmie wątpliwości co do istotnych dla rozstrzygnięcia okoliczności i nie

mogąc wątpliwości tych usunąć, rozstrzyga je na niekorzyść oskarżonego (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 7 maja 2013 r., II AKa 58/13, LEX nr 1316234), przy czym lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie wskazuje aby Sąd I instancji powziął takie wątpliwości i rozstrzygnął je na niekorzyść skazanego, tym bardziej, że adresatem tego przepisu nie są strony lecz sąd meriti. Warunkiem prawidłowego formułowania zarzutu obrazy art. 5§2 k.p.k. jest powzięcie przez organ procesowy rzeczywistych wątpliwości, których przy prawidłowej ocenie materiału dowodowego nie udało się usunąć, a mimo to rozstrzygnięto te wątpliwości na niekorzyść oskarżonego.

Z uwagi na odbywanie kary pozbawienia wolności przez skazanego zwolnił go z kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w oparciu o art. 624§1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. i zgodnie z art. 6 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r., poz. 49, poz. 223 ze zm.). odrębnej opłaty karnej nie wymierzono skazanemu.

G. N. P. S. M. K.